

Arrest

nr. 230 797 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2019, tot afgifte van een “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming”(bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 20 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2019 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat dit verzoek kennelijk ongegrond was. Het beroep dat tegen deze beslissingen werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 218 536 van 20 maart 2019.

Verzoekers dienden inmiddels, op 10 december 2018, ook een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en dit omwille van de gezondheidstoestand van één van de zonen van het gezin, E. Deze aanvraag werd ongegrond bevonden met een beslissing van 22 juli 2019 van de gemachtigde van de bevoegde minister. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing indienden werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 229 096 van 21 november 2019.

Op 18 september 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van respectievelijk de eerste verzoeker, tweede verzoekster en de twee minderjarige kinderen, en derde verzoeker, de meerderjarige zoon in het gezin. Dit zijn de drie bestreden beslissingen. Ze zijn identiek gemotiveerd, en luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 20/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20/06/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen. “

Verzoekers dienden op 12 november 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van “*artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), Artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) [en] Artikel 19, lid 2, van het EU-Handvest*”. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat aan verzoekers door de afgevaardigde van de Minister voor Asiel en Migratie een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten;

Terwijl artikel 3 EVRM het volgende bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”

Dat verzoeker E. J. wel degelijk aan een ernstige aandoening lijdt, namelijk recessieve multipole epifysaire dysplasie, een vervorming van beide knieën en beide heupen. In februari 2019 kreeg hij zelfs een totale heupprothese aan de rechterheup, zoals ook bevestigd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het verslag van de medische specialist bij de 9ter beslissing (stuk 2 in bijlage). Ondanks de negatieve beslissing erkende de Dienst Vreemdelingenzaken de ernstige aandoening van E. J.. De enige reden dat er aan hem geen verblijfsrecht werd uitgereikt op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is het vermoeden van de arts-adviseur dat de aandoening van E. J. behandelbaar is in het land van herkomst Albanië.

Dat de behandelende arts bij Fedasil, Dr. Y. C., zich afvraagt of er ook geen operatie nodig is voor de linkerheup van E. J. (stuk 3 in bijlage). Hij legde zelfs een verklaring af waarbij hij aanraadt om het verblijf in het asielcentrum van Morlanwelz te verlengen vanwege de ernstige medische toestand bij E. J., en dit minstens tot aan zijn nieuwe afspraak bij de specialist in het Universitair Ziekenhuis St-Luc te Brussel (stuk 4 in bijlage).

Dat er een afspraak werd vastgelegd bij de specialist in het Universitair Ziekenhuis St-Luc op 21 januari 2020 (stuk 5 in bijlage). Indien verzoekers echter gevolg zouden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan zou deze belangrijke afspraak niet kunnen doorgaan. Volgens de behandelende arts is het noodzakelijk dat de specialist van St-Luc, die E. J. reeds succesvol opereerde aan de rechterheup, nu ook de linkerheup onderzoekt.

Dat aan verzoeker E. J. dus belangrijke medische zorgen zouden ontzegd worden indien zijn familie gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn operatie aan de rechterheup gebeurde bij specialisten in België. Deze artsen kennen de medische problematiek bij E. J. en zijn het best geplaatst om te beslissen of ook voor de linkerheup een operatie en eventuele prothese noodzakelijk zijn.

Dat verzoeker E. JA., indien hij zijn linkerheup niet door dezelfde artsen laat behandelen als zijn rechterheup, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is immers van het grootste belang dat hij zijn beide heupen op dezelfde manier kan gebruiken in de toekomst. Wanneer de ene prothese in België wordt gezet en de andere in Albanië, loopt hij het risico op een groot verschil tussen beide heupen. Voor de continuïteit van de behandeling en voor verzoekers fysieke integriteit en evenwicht is het dus belangrijk dat beide heupen behandeld worden door dezelfde artsen. In dit geval zou een verplichte terugkeer naar Albanië een duidelijke schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Minstens zou aan verzoekers een verlengd verblijf moeten worden toegestaan tot na zijn afspraak in het Ziekenhuis St-Luc op 21 januari 2020.

Dat tevens volgens artikel 19, lid 2, van het EU-Handvest niemand mag worden uitgewezen naar een land waar hij een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling. Ook dit artikel is dus van toepassing op verzoekers situatie. Indien de familie J. wordt uitgewezen naar Albanië loopt zoon E. het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat artikel 13 EVRM eveneens geschonden zal worden indien verzoekers nu reeds moeten teruggaan naar Albanië. Er loopt immers nog steeds een beroepsprocedure bij de RVV tegen de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de 9ter-aanvraag van E. J. Artikel 13 EVRM zegt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. ”

Dat verzoekers, indien zij verplicht worden België te verlaten alvorens er een uitspraak gedaan is betreffende deze beroepsprocedure, de uitspraak van hun beroep niet zullen kunnen meemaken. De zitting bij de RVV is immers vastgelegd op 17 oktober 2019 en heeft rolnummer 236 684 / VIII (stuk 6 in bijlage). Aangezien artikel 13 EVRM het recht inhoudt op een daadwerkelijk rechtsmiddel, en de beroepsprocedure voor de RVV tegen de 9ter beslissing als een daadwerkelijk rechtsmiddel moet beschouwd worden, wordt dit artikel dus geschonden door de bestreden beslissing.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eerst grondig dient te onderzoeken of verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Albanië geen slachtoffer kan worden van handelingen die een schending uitmaken van de artikelen 3 EVRM of artikel 19 lid 2 van het EU-Handvest.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst verzoekers verblijfrecht zou moeten uitstellen tot er een uitspraak is betreffende de beroepsprocedure bij de RVV met rolnummer 236 684 / VIII.

Dat de bestreden beslissing omwille van bovenstaande bepalingen de artikelen 3 en 13 van het EVRM, en artikel 19, lid 2 van het EU-Handvest schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

BESLUIT

Aangezien een eventuele terugkeer naar Albanië van verzoeker E. J. ernstige risico's met zich meebrengt betreffende de continuïteit van zijn medische behandeling, en aangezien verzoekers bij een eventuele terugkeer naar Albanië hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zien geschonden worden, schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 19, lid 2, van het EU-Handvest."

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Het EHRM heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, dat het gaat om "situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)". Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Artikel 19.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. [...]

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen."

Artikel 13 van het EVRM garandeert het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, en luidt als volgt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

2.2.2. Verzoekers erkennen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische situatie van hun zoon E. door de verwerende partij bij beslissing van 22 juli 2019 ongegrond werd verklaard, omdat de opvolging en behandeling van de noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Het beroep dat zij tegen deze beslissing hadden ingediend bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 229 096 van 21 november 2019. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij het middelonderdeel gestoeld op artikel 13 van het EVRM waarbij zij ervan uit zijn gegaan dat zij zouden worden verplicht België te verlaten vooraleer uitspraak werd gedaan. Tot op heden blijkt niet dat zij gedwongen werden het grondgebied te verlaten. Overigens blijkt uit de stukken die ter terechtzitting werden voorgelegd door de verwerende partij at verzoekers een nieuw verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op 12 november 2019, hetgeen werd bevestigd door verzoekers raadsman.

2.2.3. Verzoekers verwijzen nu naar stukken van Dr. C., behandelend arts in Fedasil, waarin die zich afvraagt of er ook geen operatie nodig is voor de linkerheup van E. en waarin hij aanraadt om het verblijf in het asielcentrum te verlengen vanwege de medische toestand van E. en dit minstens tot aan zijn nieuwe afspraak bij de specialist in het Universitair ziekenhuis.

De bedoelde stukken dateren van nadat de beslissing over de aanvraag om medische regularisatie werd genomen Het eerste stuk dateert van 1 augustus 2019 en er wordt in gesteld dat de rechterheup van E. compleet verwoest was door zijn aandoening, dat de volledige heup werd vervangen door een prothese in februari 2019 en dat de revalidatie goed is verlopen in het Fedasilcentrum. Verder stelt hij dat de linkerheup ook is aangetast en dat de timing voor de behandeling van deze heup moet worden

besproken met de orthopedische chirurgen. Om deze reden adviseert de arts dat verzoeker nog in het centrum zou moeten kunnen verblijven tot deze ingreep.

Het tweede stuk is een mailbericht van 25 augustus 2019 van dezelfde dokter waarin deze stelt dat hij contact heeft gehad met de arts die bevoegd is om een advies te geven over de verlenging van het verblijf in het asielcentrum en dat hij hem heeft uitgelegd dat het advies van de orthopedisch chirurg die de rechterheup heeft vervangen zou moeten worden afgewacht. De vraag is of er een indicatie is dat ook de linkerheup –die ook is aangetast maar minder vervormd is dan de rechterheup- moet worden geopereerd. In deze mail vraagt de dokter aan het personeel van Fedasil om een afspraak te maken met de betrokken chirurg waarbij hem moet worden uitgelegd dat als er een indicatie is voor een dergelijke ingreep aan de linkerheup, de patiënt en zijn familie een bijkomende termijn kunnen krijgen om in het centrum te verblijven. Hij voegt daaraan toe dat de reden van zijn verzoek is dat wordt vermeden dat de aandoening dermate evolueert dat de ingreep aan de rechterheup teniet zou kunnen worden gedaan, omdat ze ook aan de linkerkant dreigt snel te evolueren en misvormingen zal veroorzaken die een invloed zullen hebben op de vervangen rechterheup.

Uit deze stukken blijkt dat de behandelend arts in Fedasil ervan is uitgegaan dat eerst overleg moest zijn met het chirurgenteam om te beslissen of er ook een ingreep aan de linkerheup nodig zou zijn, in welk geval een verlenging van het verblijf in het centrum zou kunnen worden gevraagd. Om die reden heeft hij eind augustus aangestuurd op een afspraak met het team.

Het huidige verzoekschrift werd ingediend op 8 oktober 2019 en de terechtzitting vond plaats op 28 november 2019. Op heden blijkt uit niets dat verzoekers' zoon daadwerkelijk een ingreep zou moeten ondergaan aan de linkerheup. Het stuk dat zij voegen bij hun verzoekschrift waaruit blijkt dat E. op 21 januari 2020 een afspraak heeft voor medische beeldvorming geeft daarvan evenmin blijk, nu erop vermeld staat dat het gaat om een jaarlijkse opvolging. Aangezien niet blijkt dat de ingreep noodzakelijk is, kunnen verzoekers zich niet beroepen op de gevolgen van het feit dat hun zoon voor het plaatsen van een linkerheupprothese absoluut moet worden behandeld door dezelfde artsen als deze die zijn rechterprothese hebben geplaatst –en dus niet door Albanese artsen-, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Dit nog daargelaten de vraag of de kennis over E.'s situatie niet zou kunnen worden uitgewisseld tussen de respectievelijke artsen of dat E., indien later zou blijken dat zijn linkerheup ook moet worden vervangen, met een visum naar België zou kunnen komen, al dan niet begeleid door zijn familieleden, om zich alhier te laten opereren.

In de mate dat verzoekers nog betogen dat een afspraak werd vastgelegd bij de betrokken specialist op 21 januari 2020 en dat, indien zij gevolg zouden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten deze belangrijke afspraak niet zou kunnen doorgaan, moet in eerste instantie worden gewezen op hetgeen hiervoor werd gesteld. Aangezien in het kader van de 9ter-beslissing reeds werd vastgesteld dat opvolging ook mogelijk is in het land van herkomst en gelet op de mogelijkheid tot uitwisseling van medische gegevens, tonen zij niet aan dat deze opvolgafspraak de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. Daarenboven kan de Raad er niet aan voorbijgaan dat verzoekers inmiddels op 12 november 2019 een nieuwe verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, en dat zij in het kader van deze procedure niet gedwongen mogen worden verwijderd alvorens over dit verzoek werd beslist. Bovendien kunnen zij ook de verlenging vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun zoon E. bij terugkeer naar Albanië een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt te ondergaan, en evenmin dat verzoekers zouden zijn beroofd van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de beslissing waarbij hun aanvraag tot medische regularisatie ongegrond werd bevonden. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS